Написав Соболь Лариса
Середа, 08 лютого 2017, 09:57

Ти не одна

Самотність душу, мов шуляк,
Терзає, мучить, роздирає.
Та маю Тóго, Хто, однак,
Так міцно любить і втішає.

Ти не одна! – кричить мені.
А крик той шепотом лунає,
Й дівають ся думки сумні
І ніжність серце огортає.

- З тобою Я! Ти не одна!, –
Як шелест листя молодого –
- Сумуєш марно і дарма!, –
Лунає голос Всеблагого.

- Тебе до Себе Я візьму,
Рамена в милості підставлю.
У рай небесний підійму,
І смутку гіркого позбавлю.

І руки Господа в ту мить,
Як білі крила простяглися…
І серце вже не так болить –
Й слова подяки полилися.

Злякавсь шуліка і майнув
Назовсім, в темний край безодні.
По серцю гли́боко шкрябнув,
Та не зборов любов Господню.

Вона палає, й струменить,
Як вітерцю легенький подих,
І квітів полум'ям горить,
Даруючи мені свій дотик.

Я не одна, зі мною Ти,
Мої Ти рани відживляєш,
Я буду в серці берегти,
Все, що для мене обіцяєш.

Соболь Лариса
м. Ківерці 2017р.